

DIRILIŞ

VAMPIR MEKTUPLARININ
9. KİTABI

MORGAN RICE

Morgan Rice

Diriliş

Серия «Vampir Mektupları», книга 9

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=43697663

Diriliş (Vampir Mektuplarının 9. Kitabı):

ISBN 9781632916266

Аннотация

DİRİLİŞ (Vampir Mektuplarının 9. Kitabı) kitabında, on altı yaşındaki Scarlet Paine kendisini gizemli bir şekilde değiştirken bulur. Işığa karşı duyarlı olmaya başlamıştır, insanların düşüncelerini okuyabilmektedir ve hayatında hiç olmadığı kadar hızlı ve güçlüdür. Kendisine ne olduğunu anlamamaktadır ve bunu görmezden gelmeye çalışmaktadır. Ama bunu yalnızca bir süreliğine böyle görmezden gelebilir. Annesi, Caitlin Paine kızına ne olduğunu çok iyi bilmektedir. O da bir zamanlar, yüzyıllar önce aynı değişimi geçirmiş ve vampir olmuştur. Ama şimdi, günümüzde, sade bir insan olarak o anlarından hiçbirine sahip değildir. Tek sahip olduğu tavan arasında bulduğu günlüktür- kendi gizemli vampir günlüğü- bu günlük ona başka zaman ve yerlerdeki kahramanlıkları ve vampir ırkının ortadan kaldırılışını anlatmaktadır. Peki, ama bunun bir istisnası var mıdır? Yeryüzünde kalan son vampir, kendi kızı Scarlet olabilir mi? Scarlet dönüştüğü şey ile mücadele etmeye çalışırken, aynı zamanda âşık olduğu, kendi sınıfındaki oğlan olan Blake'e karşı duyduğu yoğun hislerle

de savaşmaya çalışır. Ama onun da kendisine açık olup olmadığını bilemez ve büyük Cadılar Bayramı dansına sadece günler kala üzerindeki baskı giderek artar. Blake'in dansa onu davet etmesi için her şeyi yapmaya hazırdır. Fakat okuldaki popüler kızların en kötüsü olan Vivian da aynı zamanda Blake'le ilgilenmektedir ve Blake'e sahip olmak ve Scarlet'in hayatını cehenneme çevirmek için her şeyi yapar. Neyse ki Scarlet kendisine destek olacak bir arkadaş grubuna sahiptir ve buna en iyi arkadaşları Maria ve Jasmin de dâhildir. Onların da erkek arkadaşlarıyla ilgili kendi sorunları vardır- ama bu ancak Sage ortaya çıkana kadar sürer. Sage, arkadaşlarının kafayı taktığı gizemli yeni çocuktur. Scarlet de onun cazibesine dayanamaz ve okuldaki bütün kızlar arasında Sage'in ilgi gösterdiği kızın kendisi olduğunu öğrenince şoke olur. Ama akıllı Blake'dedir, en azından şimdilik ve onun kendisine dansa birlikte gitmeyi teklif etmesini ummaya devam eder. Scarlet tam istediği şeyi elde etmek üzereyken vücudu değişir. Kısa süre içinde insan arkadaşlarının yanında olması neredeyse imkânsız hale gelir. Ve bir süre sonra yaşama arzusu ile aşk arasında seçim yapmak zorunda kalacaktır

Содержание

BİRİNCİ BÖLÜM	15
İKİNCİ BÖLÜM	25
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	39
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	42
BEŞİNCİ BÖLÜM	49
ALTINCI BÖLÜM	55
Конец ознакомительного фрагмента.	58

Morgan Rice Diriliş (Vampir Mektuplarının 9. Kitabı)

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on bir Kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

VAMPİR MEKTUPLARINA övgüler

“ALACAKARANLIK ve VAMPİR GÜNLÜKLERİNE rakip bir kitap, en son sayfasına kadar başınızı kaldırmadan okumak isteyeceksiniz! Macerayı, aşkı ve vampirleri seviyorsanız, bu tam size göre bir kitap!”

—Vampirebooksite.com (Dönüşüm için)

“Rice, daha baştan sizi hikâyenin içine çekiyor, mekânın sade görüntüsüne baskın çıkan inanılmaz betimleyici gücü, hikâyeye yedirme konusunda harika bir iş çıkarıyor... Zevkle yazılmış ve bir solukta okunuyor.”

—Black Lagoon Reviews (Dönüşüm için)

“Genç okuyucular için harika bir hikâye. Morgan Rice ilginç bir girdabı daha da derinleştirerek harika bir iş çıkarmış... Canlandırıcı ve eşsiz. Bu seriler bir kızın etrafında yoğunlaşıyor...sıradışı bir kız!...Okunması kolay ve bir solukta bitiyor...Derecelendirilmiş Kitaplardan.”

—The Romance Reviews (Dönüşüm için)

“Daha başında beni içine aldı ve bir daha da bırakmadı... Bu hikaye nefes kesici bir macera, bir solukta okunuyor ve en başından sizi heyecana boğuyor. İçinde tek bir sıkıcı an yok.”

—Paranormal Romance Guild (*Dönüşüm için*)

“Heyecan, romantizm, macera ve sürprizlerle dopdolu. Elinize aldığınızda tekrar tekrar âşık olacaksınız.”

--vampirebooksite.com (Dönüşüm için)

“Harika bir konu ve özellikle bu, geceleri elinizden bırakamayacağınız türden bir kitap. Sonu o kadar heyecanlı bir yerinde bitiyor ki sırf neler olduğunu görmek için derhal bir sonraki kitabı almak isteyeceksiniz.”

--The Dallas Examiner (Sevilmiş için)

“Morgan Rice bir kez daha inanılmaz derecede yetenekli bir hikaye anlatıcısı olduğunu kanıtlıyor...Bu kitap vampir/fantezi türü kitapların genç yaştaki severleri dahil geniş bir okuyucu kitlesine hitap ediyor. Sizi şok edecek ve beklenmedik bir yerde bitecek.”

--The Romance Reviews (Sevilmiş için)

Morgan Rice’ın Kitapları

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER

EJDERHALARIN YÜKSELİŐİ (1. Kitap)

CESURUN YÜKSELİŐİ (2. Kitap)

ONURUN BEDELİ (3. Kitap)

BİR KAHRAMANLIK OCAĐI (4. Kitap)

GÖLGELER DİYARI (5. Kitap)

CESURUN GECESİ (6. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)

KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)

EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)

BİR ŞEREF HAYKIRIŞI (4. Kitap)

ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)

KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)

KILIÇ AYINI (7. Kitap)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA BİR (1. Kitap)

ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPİR GÜNLÜKLERİ

DÖNÜŞÜM (1. Kitap)

SEVİLMİŞ (2. Kitap)

ALDATILMIŞ (3. Kitap)

YAZGI (4. Kitap)

ARZULANMIŞ (5. Kitap)

NİŞANLI (6. Kitap)

YEMİNLİ (7. Kitap)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

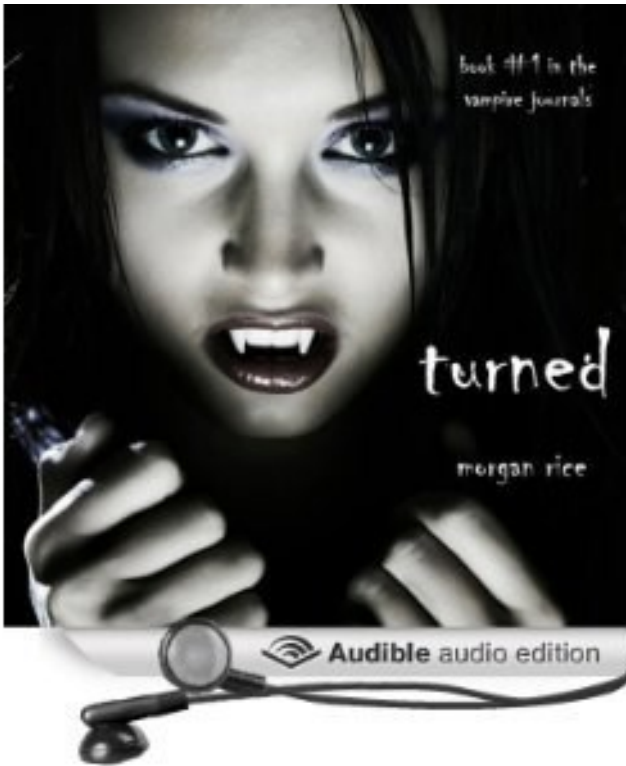

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

**VAMPİR MEKTUPLARI serisini Şimdi
sesli kitap formatında dinleyebilirsiniz!**

Copyright © 2012 Morgan Rice

Her hakkı saklıdır. ABD 1976 Telif Hakları Yasasının izin verdiği maddeler dışında bu yayının hiçbir kısmı hiçbir şekilde ve hangi amaçla olursa olsun çoğaltılamaz, dağıtılamaz ve alıntı yapılamaz; yazarın önceden izni alınmaksızın bir veri tabanında ya da depolama sisteminde saklanamaz.

Bu e-kitap yalnızca sizin kişisel kullanımınız için yetkilendirilmiştir. Bu ekitap tekrar satılmamalı ya da başkalarına dağıtılmamalıdır. Başka biri ile bu kitabı paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için yeni bir kopya satın alınız. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almamışsanız ya da yalnızca sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen geri verin ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın zorlu çalışmalarına saygı duyduğunuz için teşekkür ederiz.

Bu bir kurgu çalışmasıdır. İsimler, karakterler, işler, örgütler, mekânlar, durumlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Hayatta ya da ölmüş gerçek kişilere benzerlikler tamamen tesadüf eseridir.

“kim sevileni ilk görüşte sevmeden sevmiş ki”

—*William Shakespeare*

BİRİNCİ BÖLÜM

Rhinebeck, New York (Hudson Vadisi)

Günümüz

Caitlin Paine ağlamaktan şişmiş gözleriyle bitkin bir halde oturma odasında oturmuş, kan kırmızısı güneşe bakıyor ve odasını dolduran polis memurlarını güçlkle dinliyordu. Şaşkına dönmüştü. Gözlerini yavaşça odada gezdirdi ve odanın insanla çok fazla insanla dolu olduğunu gördü.

Polis memurları, dedektifler, bazıları oturarak, diğerleri ayakta durarak ve bazıları da ellerinde kahve fincanları tutarak onun odasında kaynaşıyorlardı. Acımasız yüzlerle, onun karşısında koltuklarda, sandalyelerde yan yana oturuyorlar ve ona sonu gelmeyecek sorular soruyorlardı. Saatlerdir buradalardı. Bu küçük kasabadaki herkes birbirini tanırdı ve bunlar Caitlin'in yıllardır tanıdığı, süpermarkette her zaman gördüğü, kasabadaki mağazalarda selamlaştığı insanlardı. Burada olduklarına inanamıyordu. Onun evindelendi. Bu kâbus gibi bir şeydi.

Olanlar gerçeküstüydü. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki Caitlin'in hayatı bir anda gayet basit bir şekilde altüst olmuştu, Caitlin ne olduğunu tam olarak anlayamamıştı bile. Normal yaşamaya, eskiden onu rahatlatan gündelik yaptığı işleri yapmaya

çalışmıştı- ama sanki her şey elinden kayıp gidiyordu. Normal diye bir şey artık yoktu.

Caitlin teselli edici bir elin kendisinininkini sıktığını hissetti ve omzunun üzerinden bakınca Caleb'in yanında oturduğunu gördü, Caleb'in yüzü endişeden solmuştu. Onların yanındaki koltuklarda Sam ve Polly oturuyordu, onların yüzü endişeden çökmüştü. Bu oturma odası kalabalıktı- Caitlin'in istemediği kadar çok kalabalıktı. Caitlin sadece bu odadaki herkesin ortadan kaybolmasını ve her şeyin bir önceki günkü haline dönmesini diledi. Bir gün önce Scarlet'in on altıncı yaş günüydü, herkes masanın etrafında oturmuş, pasta yiyor ve kahkaha atıyordu. Sanki dünyadaki her şey mükemmelmiş gibi, sanki hiçbir şey asla değişmeyecekmiş gibi hissediyorlardı.

Caitlin bir önceki geceyi, gece yarısı aklına gelen düşünceleri, dünyasının, hayatının sadece normal olmaktan çıkıp daha farklı bir şeye dönüşmesini dilediğini düşündü. Şimdi bundan pişmandı. Yeniden normal bir hayata sahip olmak için her şeyini verirdi.

Aiden'la yaptığı o korkunç görüşmeden geldiğinden beri sanki bir fırtına evin her yanını kasıp kavurmuştu. Scarlet büyük bir hissimla evden çıktıktan sonra, Caitlin onun arkasından koşmuş, ara sokaklardan onun takip etmişti. Caleb de yediği darbenin ardından kendine gelmiş ve Caitlin'e ulaşmıştı; ardından ikisi beraber o küçük kasabalarında delirmiş insanlar gibi koşmaya başlayıp kızlarını yakalamaya çalışmışlardı.

Ama bu hiçbir işe yaramamıştı. Sonunda nefes nefese

kalmışlardı ve Scarlet de tamamen gözden kaybolmuştu. Scarlet çok hızlı koşmuştu, tek bir sıçrayışta neredeyse iki buçuk metrelik bir çitin üzerinden atlarken yavaşlamamıştı bile. Caleb gördükleri karşısında hayrete düşmüştü, ama Caitlin için aynı şey söylenemezdi: Caitlin, Scarlet'in ne olduğunu biliyordu. Daha koşarlarken Caitlin bunun boşuna bir çaba olduğunu anlıyordu, çünkü Scarlet ışık hızında koşabilir, önüne ne gelirse gelsin üzerinden atlayabilirdi ve saniyeler içinde tamamen kaybolacak, gözden yitmiş olacaktı.

Ve öyle de oldu. Caitlin ve Caleb geri evlerine koştular, arabalarına atladılar ve son hızla giderek çılgınlar gibi sokakları aradılar. Caleb dur işaretlerini görmezden gelip son sürat giderek, her köşeyi keskin bir şekilde dönerek yol alırken Caitlin hiç şanslarının olmadığını biliyordu. Onu yakalayamayacaklardı. Caitlin, Scarlet'in çoktan gittiğini anlamıştı.

Sonunda, saatler sonra Caitlin artık dayanamayacağını hissetti, eve dönmeleri ve polisi aramaları için ısrar etti.

İşte şimdi saatler sonra buradalardı, neredeyse gece yarısı olmuştu. Scarlet dönmemiş ve polis de onu bulamamıştı. Neyse ki burası küçük bir kasabaydı, hiç olay olmazdı ve polisler de onu aramak için hemen araçları göndermişlerdi ve hala arıyorlardı. Gelen polis kuvvetlerinden aramaya çıkanların dışında gerisi – üç polis görevlisi onların önünde oturuyor, üç tanesi de etrafta dolanıyordu- burada kalmış ve soru ardına soru soruyorlardı.

“Caitlin?”

Caitlin hemen kendine geldi. Döndü ve önündeki koltukta

oturan memurun yüzünü gördü. Ed Hardy. Ed iyi bir adamdı, Scarlet'in yaşıtı ve onunla aynı sınıfta olan bir kızı vardı. Ed, Caitlin'e onun acısını paylaşarak ve kaygıyla bakıyordu. Caitlin, onun bir ebeveyn olarak kendi acısını hissettiğini ve elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordu.

Ed "Bunun zor olduğunu biliyorum," dedi. "Ama birkaç sorumuz daha olacaktı. Eğer Scarlet'i bulmamız gerekiyorsa gerçekten her şeyi bilmeye ihtiyacımız var."

Caitlin cevap olarak başını salladı. Soracakları sorulara odaklanmaya çalıştı.

"Özür dilerim," dedi. "Başka ne bilmeniz gerekiyor?"

Memur Hardy öksürdü, önce Caitlin'e ardından Caleb'e ve sonra tekrar Caitlin'e baktı. Sorularına devam etmek konusunda isteksiz gibi görünüyordu.

"Bunu sormaktan hoşlanmıyorum ama kızınız ve sizin aranızda son günlerde herhangi bir tartışma yaşanmış mıydı?"

Caitlin şaşırılmış bir şekilde memura baktı.

"Tartışma mı?" diye sordu.

"Herhangi bir anlaşmazlık? Kavga? Evi terk etmek isteyebileceğine ilişkin herhangi bir neden?"

Neden sonra Caitlin farkına vardı: memur Scarlet'in evden kaçıp kaçmadığını soruyordu. Olan biteni hala anlamamıştı.

Caitlin şiddetle başını iki yana salladı.

"Ortada evi terk etmek isteyebileceği herhangi bir neden yok. Biz hayatımızda hiç tartışmadık. Asla. Biz Scarlet'i seviyoruz, o da bizi seviyor. Scarlet kavgacı bir tip değildir. Asi biri değildir.

Evden kaçmaz. Anlamıyor musunuz? Konunun bunlarla hiçbir ilgisi yok. Size söylediğimiz hiçbir şeyi duymadınız mı? O hasta! Yardıma ihtiyacı var!”

Memur Hardy diğer memur arkadaşlarına baktı, onlar da şüpheli bir şekilde ona baktılar.

“Bunu sorduğum için üzgünüm,” diye devam etti. “Ama siz de anlamalısınız ki sürekli buna benzer çağrılar alıyoruz. Gençler evlerinden kaçıyorlar. Bu her zaman olan bir şey. Ebeveynlerine kızıyorlar. Ve söz konusu durumların %99’unda geri dönüyorlar. Genelde birkaç saat sonra geri gelmiş oluyorlar. Bazen de bir ya da iki gün sonra. Kendilerini bir arkadaşlarının evine atıyorlar. Yalnızca evdekilerden uzaklaşmak istiyorlar. Ve genelde bunun öncesinde evde bir tartışma yaşanmış oluyor.”

Caleb “Hiçbir tartışma olmadı,” diyerek sert bir şekilde lafa karıştı. “Scarlet herhangi bir gencin olabileceği kadar mutluydu. Dün akşam on altıncı doğum gününü kutladık. Caitlin’in de dediği gibi Scarlet evden kaçacak kızlardan değildir.”

Caitlin “Sanırım söylediklerimizi dinlemiyorsunuz,” diye ekledi. “Size söyledik, Scarlet hastaydı. Okuldan eve erken gönderilmişti. Bir şey geçiriyordu... Ne olduğunu bilmiyorum. Kriz...ya da belki nöbet. Yataktan aşağı atladı ve evden fırlayıp çıktı. Bu evden kaçma durumu değil. Burada hasta olan bir çocuk söz konusudur. Tıbbi yardıma ihtiyacı var.”

Memur Hardy yeniden diğer memur arkadaşlarına baktı, onlar da şüpheli hallerini sürdürüyorlardı.

“Üzgünüm ama bize söyledikleriniz hiç mantıklı gelmiyor.

Eğer hastaysa nasıl evden fırlayıp çıkabiliyor?”

Başka bir polis memuru sinirli bir şekilde “Onun peşinden koşup yakalamaya çalıştığınızı söylediniz,” diye araya girdi. “Nasıl olur da ikinizi beraber geride bırakabilir? Özellikle de hastaysa?”

Caleb, kendi de bu duruma şaşmış bir şekilde başını iki yana salladı.

“Bilmiyorum,” dedi. “Ama olan bu.”

Caitlin usulca ve vicdan azabı çekerek ekledi: “Bu doğru. Her kelimesi doğru.”

Caitlin, bu adamların durumu anlamadıklarına dair kötü bir hisse kapılmaya başlıyordu. Ama kendisi Scarlet’in nasıl onları geride bırakabildiğini biliyordu; hastayken nasıl koşabildiğini biliyordu. Caitlin bütün bunların cevabını biliyordu- sordukları her şeyi açıklayacak cevabı biliyordu. Ama bu veremeyeceği bir cevaptı, bu adamların asla inanmayacakları bir cevaptı. Scarlet’in geçirdiği kriz değildi; açlık sancısıydı. Scarlet koşmuyordu; avlanmaya çıkıyordu. Çünkü kızı bir vampirdi.

Caitlin içinde bir ürperti hissetti, bütün düşündüklerini bu adamlara anlatmak için yanıp tutuşuyordu ama vereceği cevabı bu adamların anlamayacağını da biliyordu. Bu yüzden konuşmak yerine ağırbaşlı bir şekilde pencereden dışarıya baktı, Scarlet’in geri gelmesini umdu ve bunun için dua etti. Belki şimdi daha iyidir ve beslenmemiştir diye ümit etti. Bu adamların bir an önce gitmesini ve onu yalnız bırakmalarını diledi. Nasıl olsa bu adamların bir işe yaramayacaklarını biliyordu. Baştan onları

aramakla hata etmişti.

Üçüncü polis memuru “Bunu söylemekten hoşlanmıyorum,” diye ekledi “ama tarif ettiğiniz şey... kızınız okuldan eve geliyor, nöbet geçiriyor, adrenalini patlaması yaşıyor, kapıdan fırlayıp çıkıyor... bunu söylemekten nefret ediyorum ama anlattığınız şeylere bakılırsa bu uyuşturucuya benziyor. Belki kokain olabilir. Ya da Meth. Yüksek dozda uyuşturucu almışa benziyor. Bu kötü etkilemiş olabilir ve sonra adrenalini tetiklenmiş.”

Caleb “Ne dediğinizi bilmiyorsunuz,” diye memura çıkıştı. “Scarlet o tür kızlardan değildir. Hayatında asla uyuşturucu kullanmamış biridir o.”

Üç polis memuru da kuşkulu bir şekilde birbirlerine baktılar. Hardy sakin bir şekilde “Bunu duymak hiç de kolay değil, biliyorum,” dedi. “Pek çok ebeveyn için böyle bir şeyi duymak zordur. Ama çocuklarımız bizim hiç bilmediğimiz hayatlar yaşıyorlar. Siz görmeden onun arkadaşlarıyla neler yaptığını bilemezsiniz.”

Başka bir polis memuru “Son zamanlarda eve hiç yeni bir arkadaş getirdi mi?” diye sordu.

Birden Caleb’in yüzü sertleşti.

“Aslında dün akşam eve yeni bir erkek arkadaşını getirdi,” dedi, öfkelenmeye başlamıştı. “Birlikte sinemaya gittiler.”

Üç polis memuru da sinsi bir ifadeyle birbirlerine baktılar.

Caleb “Cevabın bu olduğunu mu düşünüyorsunuz?” diye sordu. “Sizce bu çocuk ona uyuşturucu mu veriyor?” Caleb bunu sorar sormaz, kendisi bundan emin olmaya ve her şeyi

açıklayacak doğru düzgün bir cevap bulmuş olduğu için daha iyimser bir hal alamaya başladı.

Caitlin sessiz bir şekilde orada oturuyor, yalnızca bütün bunların bitmesini istiyordu. Onlara gerçek nedeni söylemek için yanıp tutuşuyordu. Ama bunun hiçbir işe yaramayacağını da biliyordu.

Memurlardan biri “Çocuğun soyadı nedir?” diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok.” Caleb döndü ve Caitlin’e baktı. “Sen biliyor musun?”

Caitlin başını iki yana salladı ve Sam ve Polly’e döndü. “Sizler biliyor musunuz?”

Onlar da başlarını hayır anlamında salladılar.

Polly “Ama ben belki bulabilirim,” dedi. “Facebook’tan arkadaşlarsa...” diye başladı, ardından cep telefonunu çıkardı ve yazmaya başladı. “Ben Scarlet’le Facebook’tan arkadaşım. Onun ayarlarının ne olduğunu bilmiyorum ama belki diğer arkadaşlarını görüntüleyebilirim. Ve eğer Blake’le arkadaşsa...”

Polly telefonuna yazdı ve bir an gözleri aydınlandı.

“İşte burada! Blake Robertson. Evet, bu o!”

Polisler eğildiler ve Polly uzanıp telefonunu onlara verdi. Telefonu aldılar ve birbirlerine uzatıp Blake’in yüzüne yakından bakarak soyadını not ettiler.

Polly’e telefonunu geri verirlerken memur Hardy “Onunla konuşacağız,” dedi. “Belki bir şeyler biliyordur.”

Başka bir polis memuru “Peki ya Scarlet’in diğer arkadaşları, onları aradınız mı?” diye sordu.

Caitlin boş gözlerle Caleb'e baktı, sabahtan beri serseme döndüklerini ve bunu düşünmediklerini fark etti.

Caitlin "Bunu hiç düşünmedim," dedi. "Hiç aklıma gelmedi. Bir arkadaşının evine gitmemiştir. Hastaydı. Gideceği bir yer varmış gibi fırlayıp çıkmadı."

Bir polis memuru "Arayın," dedi. "Bütün arkadaşları ile iletişim kurun. Bu onu aramaya başlamak için en iyi yerdir."

Memur Hardy "Duyduklarım göz önünde bulundurulursa, şunu söylemek zorundayım," diye çıkarım yapmaya başladı, her şeyi özetlemeye çalışıyor gibiydi, "bu uyuşturucu gibi görünüyor. Sanırım Bob haklı. Uyuşturucu onu kötü etkilemiş. Biz bu arada sokaklarda devriye gezmeye devam edeceğiz. Siz ikinizin yapacağı en iyi şey evden ayrılmamak. Onu burada bekleyin. Geri gelecektir."

Polis memurları birbirlerine baktılar ve ardından hepsi birlikte ayağa kalktılar. Caitlin onların gitmek için sabırsızlandıklarını görebiliyordu.

Caleb, Sam ve Polly ayağa kalktı ve Caitlin de yavaşça doğruldu, dizlerinin üzerinde duramayacak kadar güçsüz hissediyordu. Polis memurlarının ellerini sıktı ve tam herkes gitmek üzereyken, Caitlin'e bir şey oldu. Artık daha fazla sessiz kalamayacaktı. Bildiği şeyi bu insanlara anlatmak için, içinde yanan ateşe daha fazla engel olamıyordu. Onlara bu konuda doğru düşünmediklerini söyleyecekti.

Tam polis memurları ayrılacakken Caitlin birden "Ya başka bir şey söz konusuysa?" diye bağırdı.

Hepsi birlikte tam paltolarını giyerlerken durdular ve yavaşça ona doğru döndüler.

Memur Hardy “Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu.

Caitlin, neredeyse kalbi göğsünden fırlayacak bir haldeyken konuşmak için öksürdü. Bunu onlara söylememesi gerektiğini biliyordu; bu sadece onu delirmiş gibi gösterecekti. Ama bunu artık içinde tutamıyordu.

Caitlin “Ya kızım ele geçirildiyse?” diye sordu.

Hepsi oldukları yerde durup sanki karşısındaki kadın tamamen çıldırmış gibi şaşkın şaşkın ona baktılar.

İçlerinden biri “Ele geçirilmek mi?” diye sordu.

Caitlin “Ya artık kendi değilse?” diye sordu. “Ya değişiyorsa? Başka bir şeye dönüşüyorsa?”

Odaya ani, yoğun bir sessizlik hâkim oldu ve Caitlin, Caleb, Sam ve Polly de dahil herkesin dönüp ona baktıklarını hissetti. Yanakları sıkıntıdan kızardı. Ama duramadı. Şimdi zamanı değildi. Konuşmayı daha da ileriye götürmeliydi. Ve bunu yaparken bile, bunun bir dönüm noktası olacağını biliyordu, bundan sonra bütün bir kasaba artık ona normal bir insan gözüyle bakmayacak ve hayatı sonsuza dek değişecekti.

“Ya benim kızım bir vampire dönüşüyorsa?”

İKİNCİ BÖLÜM

Caleb polisleri geçirdikten sonra kapıyı kapattı ve hızla odaya geri dönerek sinirli bir şekilde Caitlin'e baktı. Caitlin onun daha önce kendisine hiç böyle bir öfkeyle baktığını görmemişti ve kendini çok kötü hissetti. Sanki bütün hayatı gözlerinin önünde kayıp geçiyormuş gibi hissetti.

Caleb "Herkesin önünde böyle konuşamazsın," diye çıkıştı. "Delirmiş gibi görünüyorsun! Hepimizin delirdiğini düşünecekler. Bizi ciddiye almayacaklar."

Caitlin de aynı şekilde "Ben deli DEĞİLİM!" diye çıkışarak cevap verdi. "Ve sen benim tarafımı tutmalısın, onlarınkini değil ve her şey normalmiş gibi davranmayı bırak artık. Sen de o odada benimleydin. Ne gördüğünü benim kadar iyi biliyorsun. Scarlet seni odanın diğer tarafına fırlattı. Bir kriz buna neden olabilir mi? Ya da bir hastalık?"

Caleb de "Yani ne demek istiyorsun?" diyerek aynı şekilde karşılık verdi, sesi gittikçe yükseliyordu. "Bu onun bir canavar olduğu anlamına mı geliyor? Bir vampir mi? Bu oldukça saçma. Gerçeklikle bağlantını kaybediyormuş gibi konuşuyorsun."

Caitlin'in de ona karşı sesini yükseltti. "O zaman sen bu durumu nasıl açıklıyorsun?"

"Bunun bir sürü açıklaması olabilir!"

"Ne gibi?"

"Belki hastalığı ile ilgili bir şeydir. Ya da belki polislerin de

dediği gibi bir tür uyuşturucu hap falan almıştır. Belki o Blake denen oğlan—”

Caitlin hemen “Söylediğin şey çok gülünç,” diye onun sözünü kesti. “Blake iyi bir çocuk. Uyuşturucu satıcısı falan değil. Ve ayrıca Scarlet’in bizi nasıl geride bıraktığını gördün. Azıcık yaklaşacak şansımız bile olmadı. Hiç de normal değildi. Gördüğün şeyi görmemiş gibi yapmayı bırak.”

Caleb “Bunları daha fazla dinlemeyeceğim,” dedi.

Döndü ve hızla odanın diğer tarafına yürüyerek asker paltosunu askıdan çekip aldı, giydi ve hızla fermuarını çekti.

Caitlin “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Onu aramaya gidiyorum. Burada oturup bekleyemem. Bu beni delirtiyor. Gidip aramam lazım.”

“Ama polisler burada beklemenin en iyisi olduğunu söylediler. Ya sen dışardayken geri eve gelirse?”

Caleb hızla “O zaman sen burada kalıp o geldiğinde beni arayabilirsin,” diye lafı kestirip attı. “Ben çıkıyorum.”

Ardından hızla yürüyerek kapıyı açtı ve dışarı çıkarak gürültülü bir şekilde kapıyı arkasından kapadı. Caitlin hızla verandadaki merdivenleri inen ve bahçedeki çakıl taşlarının üzerinden geçen botlarının sesini dinledi, ardından arabaya binip uzaklaştığını işitti.

Caitlin ağlayacakmış gibi oldu. Caleb’le kavga etmek istemiyordu, özellikle de şimdi. Ama onun kendini, gerçeklikle ilişkisini kaybediyormuş olduğuna inandırmasına da izin veremezdi. Caitlin ne gördüğünü biliyordu. Ve haklı olduğunu

da biliyordu. Diđerlerinin kendini delirdiđine ikna etmesine izin vermeyecekti.

Caitlin, Sam ve Polly'e döndü. İkiisi de oldukları yerden kıpırdamamışlar ve gözleri şaşkınlıktan ardına kadar açık bir şekilde orada duruyorlardı. Caitlin ve Caleb'in tartışıklarını daha önce hiç görmemişlerdi. Caitlin de şahsen kendilerinin, bu ana kadar daha önce kavga ettiklerini hiç hatırlamıyordu, Caleb'le ilişkileri daima huzurlu ve mutlu olmuştu. Sam ve Polly afallamış görünüyorlar ve ikisi de araya girmekten korkuyordu. Ayrıca onlar da Caitlin'e, sanki Caitlin biraz çıldırmış, doğru düşünemiyormuş gibi bakıyorlardı. Caitlin onların Caleb'in tarafını tutup tutmadıklarını düşündü.

Sam tereddüt içinde "Sanırım ben de gidip arasam iyi olacak," dedi. "Bir arabadansa iki arabanın sokakları araştırması daha iyi olur. Ve zaten burada hiçbir işe yaramıyorum. Senin için bir sakıncası var mı?" Sam, Caitlin'e baktı.

Caitlin evet anlamında başını salladı, ağzını açtığında ağlayacağından korktuğundan hiçbir şey demedi. Sam haklıydı; burada evde pek bir yararı olmayacağı belliydi. Ve zaten Polly burada yanındaydı. Sam, Caitlin'e doğru yürüdü, hemen ona hızlıca sarıldı, ardından döndü ve çıktı.

Sam çıkarken "Telefonum açık olacak," dedi. "Herhangi bir şey duyarsanız beni arayın."

Sam arkasından kapıyı kapattı ve Polly, Caitlin'in yanına gelip ona uzun uzun sarıldı. Caitlin de Polly'e sarıldı. Caitlin için en iyi arkadaşının burada, yanı başında olması çok güzel bir duyguydu.

Onsuz ne yapardı bilmiyordu.

Caitlin gözlerinin kenarında biriken yaşları silerken ikisi beraber yan yana koltuğa oturdular. Caitlin'in gözleri zaten saatlerdir ağlamaktan kıpkırmızıydı ve şişmişti. Şimdi kendini tamamen bitmiş hissediyordu.

Polly "Ben çok çok çok üzgünüm," dedi. "Bu bir kâbus. Korkunç bir şey. Diyecek hiçbir şey yok. Ben ne olduğunu anlayamıyorum. Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyor. Ben Scarlet'in uyuşturucu kullanmayacağını biliyorum. Bunu yapmaz. Ve sen haklısın: Blake iyi bir çocuğa benziyor."

Caitlin orada oturup pencereden akşam olmasını izledi ve boş gözlerle başını salladı. Konuşmak istedi ama kendini çok güçsüz hissetti, eğer konuşursa yeniden gözyaşlarına boğulacağından korktu.

Polly "Polisin söyledikleri hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Çıkarken arkadaşlarıyla iletişime geçin dediler! Sence bu iyi bir fikir mi?"

Polly bunu söylerken Caitlin de birden polislerin söylediklerini hatırladı ve bunu yapmanın çok iyi olacağını fark etti. Zihnini zorladı, Scarlet'in arkadaşlarıyla nasıl iletişime geçeceğini düşündü.

Sonra aniden aklına geldi: Scarlet'in telefonu. Bir an bile duraksamadan gidip onu bulmalıydı. Telefonu evde bir yerlerde olmalıydı. Belki çantasındaydı ve çantası da muhtemelen odasındaydı.

Caitlin derhal koltuktan sıçradı.

“Haklısın,” dedi. “Telefonunu bulmalıyız. Odasında olmalı.”

Caitlin koşarak merdivenlere gitti ve Polly ve Ruth da arkasından onu takip ederek merdivenleri çıktılar.

Caitlin hızla Scarlet’in odasına girdi, altüst olmuş çarşafaları ve yastıkları, Caleb’in fırlatıldığı duvardaki göçüğü, kendi kafasının çarptığı yeri gördü ve olanları hatırladı. Her şey bir anda zihnine üşüştü ve bunları yeniden düşününce kusacak gibi oldu. Bir felaket manzarasına bakıyor gibiydi.

Caitlin odayı didik didik ararken içinde bir kararlılık hissetti. Scarlet’in masasının üzerindeki dağınıklığı çabucak karıştırdı, çekmecesine baktı- ardından sandalyeye asılı çantasını fark etti. Kendini biraz suçlu hissederek hemen çantayı karıştırmaya koyuldu ve telefonunu buldu. Zafer kazanmışçasına telefonu çıkardı.

Polly “Buldun!” diye bağırdı ve hemen yanına geldi.

Caitlin hala biraz şarjının olduğunu gördü. Telefonu açtı, casusluk yaptığı için kendini kötü hissetti ama bunu yapması gerektiğini biliyordu. Scarlet’in arkadaşlarının telefonunu bilmiyordu ve onlarla bağlantıya geçebilmesinin başka yolu da yoktu.

Scarlet’in rehberine tıkladı, ardından sık arananlara gitti. Aşağıya doğru kaydırды ve bir düzine isim gördü. İsimlerden bazılarını tanıdı, bazılarıysa ona tamamen yabancıydı.

Polly “Hepsini aramalıyız,” dedi. “Teker teker. Belki içlerinden biri bir şey biliyordur.”

Caitlin sersemlemiş bir şekilde olduğu yerde duruyordu,

birden kendini oldukça bitkin hissetti. Daha ilk kişiyi ararken bile ellerinin ne kadar kötü bir şekilde titrediğini fark etti.

Polly de bunu fark etti; uzandı ve Caitlin'in bileğini teselli edici bir şekilde tuttu. Caitlin başını kaldırıp ona baktı.

“Caitlin, canım, sen hala şoktasın. Bırak bütün bu insanları senin için ben arayayım. Lütfen. Hem ben de bir şey yapmış olurum. Sen git, uzanıp dinlen. Çok kötü bir gün geçirdin ve zaten elinden gelen her şeyi yaptın.”

Polly bunu söylerken Caitlin onun haklı olduğunu anlamıştı. Gerçekten kendinde değildi. Telefona baktı ve bir an ne yapmakta olduğunu bile neredeyse tamamen unuttu. Neden sonra uzandı ve telefonu Polly'e verdi.

Caitlin döndü, yürüyerek odadan çıktı ve saniyeler içinde Polly'nin odadan gelen sesini duydu, çoktan birini arayıp konuşmaya başlamıştı.

Polly “Heather'la mı görüşüyorum?” dedi. “Ben Polly Paine. Scarlet'in yengesiyim. Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama biz Scarlet'i arıyoruz. Sen onu gördün mü acaba?”

Caitlin merdivenlerden aşağıya inerken Polly'nin sesi gittikçe uzaklaştı. Caitlin inerken bir an başının döndüğünü hissetti ve korkuluğu tuttu, sanki yer ayağının altından kayıyordu.

Sonunda oturma odasına girdi, kocaman tekli koltuğa doğru yürüdü ve kendini koltuğa bıraktı. Orada oturdu, allak bullak olmuş zihniyle pencereden dışarıya baktı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın zihninde bir görünüp bir kaybolan görüntülere engel olamıyordu: Scarlet'in yatakta çığlık atışını; hırlamasını; Caleb'i

fırlatmasını; evden bir hışımla çıkmasını unutamıyordu... Bütün bunlar gerçek miydi?

Bu konuyu daha fazla düşündükçe, Aiden'la buluşmasını aklına getirmeden edemedi. Onun söylediklerini, kendi günlüğünü düşündü. Bütün bunlara günlüğü mü neden olmuştu? O aptal çatı katına neden çıkmıştı ki? Neden Aiden'ı ziyaret etmeye gitmişti ki? Eğer gitmeseydi, her şeyi olduğu gibi bıraksaydı, bütün bunlar olur muydu?

Aiden'ın uyarısını düşündü: Scarlet vampirliği dünyaya geri yayabilirdi.

Onu durdurmalısın.

Caitlin olduğu yerde durup düşünmeye devam etti. Şimdi Scarlet dışarıda ne yapıyordu? İnsanlardan besleniyor muydu? İnsanları vampire dönüştürüyor muydu? Caitlin şu an düşünürken bile o vampirliği yaymakta mıydı? Dünya artık asla eskisi gibi olmayacak mıydı? Bundan Caitlin mi sorumluydu?

Caitlin telefonunu kapıp Aiden'ı aramak istedi. Onu sorguya çekmek ve ondan her şeyi, en ince ayrıntısına kadar anlatmasını istiyordu.

Fakat kendinde onu arayacak gücü bulamadı. Uzandı, telefonunu alıp elinde tuttu ama içindeki bir şeyler onu durdurdu. Aiden'ın son sözlerini hatırladı ve bu yeniden midesini bulanmasına neden oldu. Scarlet'i her şeyden çok seviyordu ve ona zarar gelmesine asla izin vermezdi.

Caitlin, elinde sımsıkı tuttuğu telefonuyla bir yandan dışarı bakıp bir yandan da Polly'nin üst kattan gelen belli belirsiz sesini

dinleyip durdu, zihni düşüncelerle dolup taşıyordu. Ardından göz kapakları ağırlaştıkça ağırlaştı ve o daha farkına varamadan uykuya dalmıştı bile.

*

Caitlin uyandı ve kendini kocaman, boş evinde yapayalnız buldu. Her yer sessizliğe gömülmüştü. Herkesin nereye gitmiş olabileceğini düşünerek orada oturdu ve sonra kalkıp odanın karşı tarafına geçti. Garip bir şekilde, tüm panjurlar ve perdeler sıkı sıkı çekilmişti. Pencerelerden birine doğru yürüdü ve perdeyi ve panjuru çekip açtı. Dışarı bakınca kan kırmızısı bir güneş gördü- ama bu defa güneş farklı görünüyordu. Günbatımı gibi değildi, daha ziyade gün doğuyormuş gibi görünüyordu. Caitlin'in kafası karıştı. Bütün gece uyumuş muydu? Scarlet eve gelmiş miydi? Ve herkes nereye gitmişti?

Caitlin ön kapıya doğru gitti. Her nedense Scarlet'in orada olup onu bekliyor olabileceğini sezdi.

Yavaşça o ağır kapıyı çekip açarak dışarıya baktı. Ama her yer sessiz sedasızdı. Sokaklarda tek bir insan, görünürde tek bir araba dahi yoktu. Tek duyabildiği yalnız bir sabah kuşunun ötüşüydü. Başını kaldırıp baktı ve onun bir karakarga olduğunu gördü.

Caitlin çat diye bir ses duydu ve geri dönerek eve girdi. Mutfağa doğru yürüdü ve kimse var mı diye baktı. Başka bir tıngırtı duydu ve arka duvardaki pencereye doğru yürüdü.

Burada da perdeler sıkı sıkı kapatılmıştı, bu garipti çünkü Caitlin her zaman onları açık bırakırdı. Uzandı ve perdenin ipini çekti.

Perdeyi açtığı gibi dehşete düşmüş bir şekilde geri sıçradı. Dışarda bir vampirin solgun beyaz yüzü pencereye dayalı duruyordu, tamamen keldi, dişleri uzamıştı ve doğruca camdan içeri girmeye hazır gibiydi. Ellerini ileriye uzatıp avuç içlerini pencereye dayayınca hırladı ve tısladı. Caitlin uzun, sarı tırnaklarını görebiliyordu.

Başka bir ses daha geldi. Caitlin döndü ve yan pencerede başka bir vampirin yüzünü daha gördü.

Bir cam kırılma sesi geldi ve Caitlin etrafına bakınca diğer yanda başka bir vampirin yüzünü daha gördü. Bu vampir kafasını doğruca sert bir şekilde cama geçirmişti ve ona bakarak onu küçümser gibi gülüyordu.

Birden Caitlin'in evinin içi cam kırılma sesleriyle doldu. Caitlin evin içinde koştu ve nereye baksa, duvarlar hatırladığından farklıydı. Şimdi tüm duvarlar camdandı ve ne tarafa bakarsa baksın perdeler geri çekiliyor ve camlar tuzla buz edilerek kırılıyordu. Ve birbiri ardına vampirler başlarını camlardan içeri sokuyorlardı.

Caitlin odadan odaya koştu, ardından ön kapıya yöneldi; gittikçe daha fazla cam kırılırken evden çıkmaya çalıştı.

Ön kapıya ulaştı ve onu hızla çekip açtı- ama tam çıkacakken olduğu yerde kaldı.

Ön kapıda durup gözlerindeki ölümcül bakışla ona bakan Scarlet'ti. Scarlet ateş püsküren gözlerle ona bakıyor, bembeyaz

yüzü canlıdan çok ölüye benziyordu. Ve yine yüzüne öldürmek isteyen acımasız bir bakış hâkimdi. Bundan daha fazla şaşkınlık veren şey ise arkasında binlerce vampirden oluşan bir vampir ordusu vardı. Hepsi onu takip etmek için bekliyor, hızla Caitlin'in evine dalmak istiyorlardı.

Caitlin "Scarlet?" dedi, kendi sesindeki korkuyu duydu.

Ama daha harekete geçmeden, Scarlet yüzünü buruşturdu, geriye eğildi ve Caitlin'in üstüne atılarak dişleriyle doğruca boğazını hedef aldı.

Caitlin çığlık atarak uyandı, tekli koltuğunda doğruldu. Ellerini boğazına götürdü, bir eliyle boğazını ovdu ve diğer eliyle de Scarlet'i itmeye çalıştı.

"Caitlin? İyi misin?"

Birkaç dakika sonra Caitlin sakinleşti. Başını kaldırıp baktı ve karşısındakinin Scarlet olmadığını fark etti. Karşısındaki Sam'di. Önce şaşırıldı. Ardından büyük bir rahatlamaıyla uykuya dalmış olduğunu anladı. Yalnızca bir kâbus görmüştü.

Caitlin güçlüğüle soluk alarak orada oturdu. Başında duran Sam'di, bir elini onun omzuna koymuş endişeli bir şekilde yüzüne bakıyordu ve Polly'de yanındaydı. Işıklar açıldı ve Caitlin dışarısının karanlık olduğunu gördü. Ayaklı duvar saatine bir bakış attı, saat gece yarısını geçiyordu. Koltukta uyuyakalmış olmalıydı.

Sam yeniden "İyi misin?" diye sordu.

Caitlin utanmıştı. Doğrulup oturdu ve alnında biriken terleri sildi.

Polly “Seni uyandırdığımız için özür dileriz, ama sanki kötü bir rüya görüyordun,” diye ekledi.

Caitlin yavaşça kalktı, kalbi hızla atıyordu ve gördüğü rüyanın korkunç görüntülerini zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Rüyada gördükleri gerçek gibiydi, sanki hala kendi kızı tarafından ısırıldığı yerdeki, boğazındaki acıyı neredeyse hissedebiliyordu.

Ama hepsi yalnızca bir rüyaydı. Kendisine sürekli bunu hatırlatmak zorunda kaldı. Sadece bir rüya.

Ardından hatırlayarak “Caleb nerede?” diye sordu. “Herhangi bir şey duydunuz mu? Telefon görüşmeleri nasıl gitti?”

Sam ve Polly’nin yüzlerindeki ifadeler ona bilmesi gereken her şeyi söyledi.

Sam “Caleb hala dışarıda arıyor,” dedi. “Ben bir saat önce aramayı bıraktım. Çok geç oldu. Ama Caleb dönene kadar senin yanında kalmak istedik.”

Polly “Ben bütün arkadaşlarımı aradım,” diye araya girdi. “Tek tek hepsini aradım ve çoğuna ulaştım. Ama hiçbirini onu görmemiş ve hiçbir şey de duymamışlar. Onlar da bizim gibi çok şaşkınlar. Blake’e de ulaştım. Ama Scarlet’ten tek bir kelime bile duymadığını söyledi. Çok üzgünüm.”

Caitlin yüzünü ovdu, kendini toparlamaya çalıştı. Uyandığında bütün bunların gerçek olmadığını öğreneceğini ummuştu. Scarlet’in sapasağlam eve dönmüş olacağını ve hayatın normale döneceğini düşünmüştü. Fakat gece yarısından sonra Sam ve Polly’i kendi evinde, başucunda endişeli bir şekilde beklerken görünce her şeyi yeniden hatırladı. Her şey gerçektir.

Fazlasıyla gerçektir. Scarlet kayıptır. Ve belki de bir daha asla geri dönmeyecektir.

Bunun farkına varınca Caitlin'in içine adeta bir bıçak saplandı. Bunun düşüncesi bile aklına gelince neredeyse nefes alamayacak gibi oluyordu. Scarlet tek çocuğuydu. Hayatta en çok sevdiği kişiydi. Caitlin onsuz hayatı hayal bile edemiyordu. Olduğu yerden fırlayıp sokaklarda koşmak, bütün bunları hak etmediğini haykırmak ve feryat etmek istedi. Ama bunun faydasız olacağını biliyordu. Tek yapması gereken burada oturup beklemektir.

Birden, kapıda bir ses duydu. Üçü birlikte ayağa sıçradılar ve umutla kapıya doğru baktılar. Caitlin genç kızının o tanıdık yüzünü görmek için dua ederek kapıya doğru koştu.

Ama gelenin yalnızca Caleb olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. Caleb yüzünde korkunç bir ifadeyle eve dönmüştü. Görünüşü Caitlin'in daha da kötü duygulara kapılmasına neden oldu. Eli boş döndüğü aşikârdı.

Caitlin bunun yararsız olduğunu biliyordu ama yine de dayanamayıp sordu: "Bir şey buldun mu?"

Caleb yere bakarak başını iki yana salladı. Kalbi paramparça olmuş gibiydi.

Sam ve Polly birbirlerine baktılar, ardından Caitlin'in yanına gelip sırayla ona sarıldılar.

Polly "Sabah kalktığım gibi geleceğim," dedi. "Eğer bir şey duyarsan beni kesin ara. İsterse gecenin bir yarısı olsun. Söz mü?"

Caitlin konuşamayacak kadar bitkin olduğu için başını evet

anlamında salladı. Polly'nin kendine sarıldığını hissetti ve o da ona sarıldı, ardından da erkek kardeşini kucakladı.

Sam omzunun üzerinden "Seni seviyorum abla," dedi. "Biraz sabret. Scarlet sapasağlam dönecektir."

Caitlin gözyaşlarını sildi ve Sam ve Polly'nin kapıdan çıkmalarını seyretti.

Şimdi yalnızca o ve Caleb kalmışlardı. Genelde Caleb'le yalnız kalınca çok heyecanlanırdı- ama kavgalarından sonra şimdi gergin hissediyordu. Görebildiği kadarıyla Caleb de kendi üzüntü ve pişmanlık dünyasında kaybolmuştu; Caitlin aynı zamanda Caleb'in kendisine, polislere kafasındakileri sesli bir şekilde söylediği için hala kızgın olduğunu sezebiliyordu.

Bütün bunlar Caitlin'in dayanamayacağı kadar fazlaydı. Bir an Caleb'in dönüşüne büyük bir umut bağlamış olduğunu fark etti; içinde, onun heyecanlı adımlarla içeri gireceğine ve iyi bir haber vereceğine dair küçük bir iyimserlik beslemişti. Fakat onun bu şekilde, bomboş, tamamen bomboş geri döndüğünü görünce büyük bir umutsuzluğa kapıldı. Scarlet bir gündür yoktu. Nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Gece yarısı olmuştu ve eve dönmemişti. Caitlin bunun ne kadar kötü bir işaret olduğunu biliyordu. Olasılıkları gözden geçirmeyi bile istemedi ama bunun çok, çok kötü olduğunu biliyordu.

Caleb "Ben yatmaya gidiyorum," dedi, döndü ve merdivenleri çıkmaya başladı.

Caleb her zaman "iyi geceler" derdi, her zaman Caitlin'in onunla yatağa gelmesini isterdi. Aslında Caitlin birlikte yatmaya

gitmedikleri bir gece dahi hatırlamıyordu.

Ama Şimdi, bunu sormamıŐtı bile.

Caitlin oturma odasındaki tekli koltuğuna d6ndü ve orada oturup Caleb'in merdivenleri çıkan botlarının sesini, yatak odasının kapısının arkasından kapanmasını dinledi. Bu Caitlin'in hayatında duyduğu en yalnız sestti.

Caitlin g6zyaŐlarına g6müldü ve saatlerce ağladı. Sonunda g6zyaŐlarıyla yastığa g6mölerek bir yumak gibi kıvrıldı. Ruth'un yanına gelip yüzünü yalamaya çalıştığını hayal meyal hatırlıyordu; ama hepsi bulanıktı, çünkü kısa süre sonra vücudu hıçkırıklarla sarsıldı ve derin ve kötü bir uykuya daldı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Caitlin yüzünde soğuk ve ıslak bir şey hissetti ve yavaşça gözlerini açtı. Akli karışmış bir şekilde yan yan oturma odasına baktı; sonunda koltukta uyuyakalmış olduğunu fark etti. Oda loştu ve panjurlardan sızan belli belirsiz ışıktan günün daha yeni ağarmaya başladığını anladı. Yağan yağmurun sesi cama vuruyordu.

Caitlin bir inleme sesi duydu ve yeniden yüzünde ıslak bir şey hissetti ve bakınca Ruth'un yanı başında durup onu yalayarak deli gibi inlediğini gördü. Ruth soğuk, ıslak burnuyla Caitlin'i dürtüyor ve bir türlü buna son vermiyordu.

Sonunda Caitlin bir şeylerin yolunda gitmediğini fark ederek doğrulup oturdu. Ruth inlemeyi kesmiyordu ve giderek daha da sesli bir şekilde inliyordu; sonunda Caitlin'e havlamaya başladı- Caitlin onun bu şekilde davrandığını daha önce hiç görmemişti.

Caitlin "Ne oldu Ruth?" diye sordu.

Ruth yeniden havladı, ardından döndü ve ön kapıya doğru koşarak odadan çıktı. Caitlin yere baktı ve loş ışıpta halının her yerinde çamurlu pati izlerini gördü. Caitlin, Ruth'un daha önce dışarı çıkmış olduğunu anladı. Ön kapı açık olmalıydı.

Caitlin, Ruth'un kendisine bir şeyler söylemeye, kendisini bir yere götürmeye çalıştığını fark ederek derhal ayağa kalktı.

Scarlet, diye düşündü.

Ruth yeniden havladı ve Caitlin düşündüklerinin doğru

olduğunu anladı. Ruth onu Scarlet'e götürmeye çalışıyordu.

Caitlin kalbi son hızla atarak odadan koşarak çıktı. Yukarı kata koşup Caleb'e haber vererek bir saniye daha kaybetmek istemedi. Oturma odasını yarararak geçip önce salona oradan da ön kapiya ulaştı. *Ruth, Scarlet'i nerede bulmuş olabilirdi ki?* diye düşündü. *Scarlet iyi miydi? hayatta mıydı?*

Caitlin panik halinde Ruth'un zaten yarı açık bırakmış olduğu ön kapıdan fırlayarak çıktı. Ruth her nasılsa kapıyı açabilmiş ve evin önündeki verandaya çıkmıştı. Her yan yağın yağmurun sesiyle dolmuştu. Hafif bir gök gürültüsü vardı ve sökmekte olan şafakla birlikte ara ara da şimşek çakıyordu. Hafif bir gri ışıkla birlikte şiddetli bir şekilde boşalan yağmur yeryüzünü dövüyordu.

Caitlin merdivenlerin başında durdu, çünkü Ruth'un nereye gittiğini gördü. Her yanını bir panik hali sardı. Şimşekler gökyüzünü doldururken orada, gözlerinin önünde onu travmaya sokacak bir görüntü vardı- bu görüntü zihninin her yanını esir aldı ve yaşadığı sürece bunu asla unutamayacaktı.

Orada, evin önündeki çimenlerin üzerinde tortop olmuş, bilinçsiz, çıplak bir şekilde yatan kızıydı. Scarlet. Korunmasız bir şekilde yağmurun altındaydı.

Ruth başını bir ona bir Caitlin'e çevirerek deli gibi havlayarak ona doğru koştu.

Caitlin hemen harekete geçti: merdivenleri üçer üçer inerken dehşet içinde çığlık atarak kızına doğru koştu. Zihni, ona ne olmuş olduğu, nereye gitmiş olduğu ve nasıl dönmüş olduğuyla

İlgili milyonlarca senaryo ile dolup taşıyordu. Sağ mıydı? Yaşıyor muydu?

Caitlin kayarak ve tökezleyerek çamurlu çimenin üzerinde koşarken olası en kötü senaryolar zihninde bir yanıp bir söniyordu.

Caitlin “SCARLET!” diye haykırdı ve feryadına yeni bir gök gürlemesi karşılık verdi.

Bu acı içindeki bir annenin feryadıydı; Scarlet’in yanına koşup başucunda diz çökerek onu kollarının arasına alıp Tanrı’ya kızının hala hayatta olması için bütün varlığıyla dua eden, bunun için yalvarmayı bir an olsun bırakamayan bir annenin feryadıydı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Caitlin, Scarlet'in uyumasını seyrederek bembeyaz hastane odasında Caleb'in yanında oturuyordu. İkisi, birbirlerinden birkaç adım uzakta, ayrı sandalyelerde oturuyorlardı ve her biri kendi dünyasına dalmıştı. İkisi de duygusal olarak tükenmiş, panikten sarsılmış ve birbirleriyle konuşacak enerjileri dahi kalmamıştı. Evlilikleri boyunca yaşadıkları diğer tüm zor zamanlarda daima birbirlerinde teselli bulmuşlardı; fakat bu defa farklıydı. Son gün yaşadıkları olaylar çok korkunç ve oldukça da dramatikti. Caitlin hala şoktan çıkamamıştı ve Caleb'in de çıkamadığını biliyordu. Bunun üstesinden her birinin kendi yöntemiyle gelmesi gerekiyordu.

Uyuyan Scarlet'i seyrederek sessizce orada oturdular, odadaki tek ses çalışan makinalardan gelen bip sesleriydi. Caitlin kızından gözlerini ayırmaktan korkuyordu, eğer başka tarafa bakarsa onu yeniden kaybedebileceğini düşünüyordu. Scarlet'in başının üzerindeki saat sabahın sekizini gösteriyordu ve Caitlin son üç saattir orada oturduğunu fark etti, Scarlet'i hastaneye kabul ettiklerinden bu yana onu seyrediyordu. Scarlet, onu buraya aldıklarından beri uyanmamıştı.

Hemşireler onları pek çok defa Scarlet'in hayati organlarının normal olduğu konusunda rahatlattılar, yalnızca derin bir uykuda olduğunu ve endişelenecek bir şey olmadığını söylediler. Bir yandan Caitlin'in içi oldukça rahatladı; ama diğer yandan

Scarlet'in uyandığını, gözlerini açtığını ve her zaman tanıdığı aynı eski- mutlu ve sağlıklı- Scarlet'i kendi gözleriyle görmeden buna gerçekten inanamıyordu.

Caitlin son yirmi dört saat olanları tekrar tekrar zihninde yaşadı. Ama bütün bu olayları ne kadar çok parçalara ayırıp incelese de hiçbirine anlam veremedi- ve sonunda dönüp dolaşıp aynı sonuca geldi: Aiden haklıydı. Günlüğü gerçektir. Kızı vampirdi. Ve kendisi, Caitlin de bir zamanlar vampir olmuştu. Zamanda geriye yolculuk yapmış, panzehri bulmuş ve buraya, bu yer ve zamana dönmeyi seçerek normal bir yaşam sürmeye karar vermişti. Scarlet yeryüzünde kalan son vampirdi.

Bu düşünce Caitlin'i dehşete düşürdü. Scarlet söz konusu olunca çok korumacıydı ve ona kötü hiçbir şey olmasına izin vermemeye kararlıydı; ama aynı zamanda da insanlığa karşı kendini sorumlu hissediyor, eğer bütün bunlar doğruysa Scarlet'in bunu yaymasına izin veremeyeceğini, vampir ırkını bir kez daha yeniden yaratmasına müsaade edemeyeceğini duyumsuyordu. Ne yapacağını bilemiyordu. Ne düşüneceğini, ya da neye inanacağını şaşırmişti. Kendi kocası ona inanmamıştı ve o da bu konuda onu suçlayamazdı. Kendisi de kendine inanmakta güçlük çekiyordu.

“Anne?”

Caitlin, Scarlet'in gözlerinin titreyerek açıldığını görünce doğruldu. Sandalyesinden hemen sıçradı ve onun yanına koştu. Caleb de aynı şeyi yaptı. Scarlet, pencereden içeriye dolan sabah güneşiyle aydınlanan büyük, güzel gözlerini yavaşça açarken ikisi

onun etrafında duruyorlardı.

Caitlin “Scarlet? Canım?” dedi. “İyi misin?”

Scarlet esnedi ve elinin tersiyle gözlerini ovdu, ardından gözlerini kırparak ve nerede olduğunu anlamaya çalışarak yavaşça sırtüstü döndü.

“Neredeyim ben?”

Onun sesini duyunca Caitlin’in içini büyük bir rahatlama kapladı; sesi ve kendisi aynı eski Scarlet gibi geliyordu. Sesinde, hareketlerinde ve yüz ifadesinde güç vardı. Aslında, Caitlin’in beklediğinin aksine Scarlet tamamen normal görünüyordu, sanki her zamanki uzun uykulardan birinden uyanmış gibiydi.

Caitlin “Scarlet, olanlardan herhangi bir şey hatırlıyor musun?” diye sordu.

Scarlet döndü ve Caitlin’e baktı, sonra yavaşça bir dirseğinden destek alarak yatakta doğrularak oturdu.

Şaşkın bir şekilde “Hastanede miyim?” diye sordu. Odayı inceledi ve hastanede olduğunu anladı. “Aman tanrım. Burada ne işim var? Çok mu hasta oldum?”

Caitlin, onun sözleri ve hareketleri karşısında daha da rahatladığını hissetti. Doğrulup oturmuştu. Uyanıktı. Sesi tamamen normaldi. Gözleri ışıltılıydı. Olağan dışı bir şeyin olmuş olduğuna inanmak neredeyse imkânsızdı.

Caitlin nasıl cevap vereceğini, ona olan bitenin ne kadarını söylemesi gerektiğini düşündü. Onu korkutmak istemiyordu.

Caleb araya girerek “Evet tatlım,” dedi. “Hastaydın. Hemşire seni okuldan eve gönderdi ve biz seni bu sabah hastaneye

getirdik. Bunlardan hiçbirini hatırlıyor musun?”

“Okuldan eve gönderildiğimi hatırlıyorum... yatağa yattığımı, odamda olduğumu... sonra...” Hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı. “...bu kadar. Hastalığım ne? Ateşim mi çıktı? Her neyse. Şimdi iyi hissediyorum.”

Caleb ve Caitlin şaşkın bir şekilde bakiştılar. Scarlet’in normal görüldüğü aşikârdı ve hiçbir şey hatırlamıyordu.

Caitlin *Ona söylemeli miyiz?* diye düşündü.

Onu korkutmak istemiyordu. Ama aynı zamanda da bilmesi gerektiğini, ona ne olduğunun bir kısmını duyması gerektiğini hissediyordu. Caleb’in de aynı şeyi düşünmekte olduğunu sezebiliyordu.

Caitlin “Scarlet, tatlım,” diyerek usulca konuşmaya başladı, sözlerini en iyi hangi şekilde, hangi cümlelerle ifade edebileceğini düşündü, “hastayken, yataktan sıçrayarak kalktın ve evden fırlayıp çıktın. Bunu hatırlıyor musun?”

Scarlet, gözleri şaşkınlıktan ardına kadar açılmış bir şekilde ona baktı.

“Gerçekten mi? Evden fırlayıp çıktım mı? Ne demek istiyorsun? Yani uyurgezer gibi mi? Ne kadar uzağa gittim?”

Caitlin ve Caleb bakiştılar.

Caitlin “Aslında çok uzağa gittin,” dedi. “Seni bir süre bulamadık. Polisi aradık ve sonra arkadaşlarından bazılarını aradık —”

“Ciddi misin?” Scarlet kıpkırmızı olarak dimdik oturdu. “Arkadaşlarımı mı aradınız? Neden? Bu çok utandırıcı.”

Numaralarını nasıl öğrendiniz?” Sonra anladı. “Telefonumu mu karıştırdınız? Bunu nasıl yaparsınız?”

Scarlet yatakta geriye yaslandı, çok kızmış bir şekilde içini çekti ve bir süre gözlerini tavana dikti.

“Bu çok küçük düşürücü. Bunu kimseye asla unutturamayacağım. Herkesin yüzüne nasıl bakacağım? Şimdi benim bir tür kaçık falan olduğumu düşünecekler.”

“Tatlım, üzgünüm, ama hastaydın ve seni bulamıyorduk—”

Birden odanın kapısı açıldı ve içeriye Scarlet’in doktoru olduğu belli olan bir adam girdi; otoriter bir şekilde kasıla kasıla yürüyor ve her biri elinde birer notluk tutan iki stajyer de ona eşlik ediyordu. Doğruca Scarlet’in yatağına doğru ilerledi ve yatağın ucunda asılı panoda bulunan yazıları okudu.

Caitlin tartışmalarını sonlandıran bu ara için minnettardı.

Bir hemşire de doktor ve onun stajyerlerini izledi ve Scarlet’e doğru yürüyerek onun hasta yatağını oturur pozisyona getirdi. Scarlet’in kolundan tansiyonunu ölçtü, ardından kulağına dijital bir termometre tutarak orada yazanı doktora okudu.

Doktor başını sallayarak panoda bulunan notları okurken, hemşire doktora “Normal,” diye bildirdi. “Buraya geldiğiyle aynı. Herhangi bir kötü durum gözlemedik.”

Scarlet araya girerek “İyiyim,” dedi. “Dün hasta olduğumu biliyorum, sanırım ateşim çıkmıştı ya da ona benzer bir şey. Ama şimdi iyiyim. Aslında, okula gitsem çok iyi olacak. Bugün bir sürü sınavım var. Ve kontrol altına almam gereken de bir sorun var,” diye ekledi ve ebeveynine sinirli bir şekilde baktı. “Ve açım.

“Şimdi gidebilir miyim?”

Caitlin, Scarlet’in verdiği tepki, bütün olanları gizlemeye ve hemen normal hayata geçmeye çalışmasındaki ısrarı karşısında endişelendi. Caleb’in de aynı şeyi hissetmesini umarak ona baktı, fakat Caleb’de de bütün bunları unutma ve hızla normale dönmeye ilişkin bir istek sezdi. Caleb rahatlamış görünüyordu.

Doktor konuşmaya başladı: “Scarlet, seni muayene edip birkaç soru sorabilir miyim?”

“Buyurun.”

Doktor elindeki sekreterliği stajyerlerinden birine uzattı, stetoskopunu çıkardı, onu Scarlet’in göğsüne yerleştirdi ve dinledi. Ardından parmaklarını Scarlet’in karnındaki çeşitli yerlere bastırdı, sonra uzandı ve Scarlet’in bileklerini tuttu ve kollarını farklı farklı yönlere doğru büktü. Lenf düğümlerini, boğazını yokladı ve dirseklerinin ve dizlerinin arkasındaki basınç noktalarını muayene etti.

“Bana, dün ateşin çıkarak okuldan eve gönderildiğin söylendi. Şimdi nasıl hissediyorsun?”

Scarlet neşeli bir şekilde “Harika hissediyorum,” dedi.

Doktor “Bana dün nasıl hissettiğini tarif edebilir misin?” diye konuşmasında ısrarcı oldu.

Scarlet kaşlarını çattı.

“Dürüst olmak gerekirse çok iyi hatırlayamıyorum. Sınıftaydım ve ben, sanki, gerçekten hasta gibi hissetmeye başladım. Başım ağrıyordu ve ışık gözlerimi acıtıyordu ve gerçekten ağrım olduğunu hissettim... Eve vardığımda gerçekten

çok üşüdüğümü hissettiğimi hatırlıyorum...ama bunun dışında her şey oldukça belirsiz geliyor.”

Doktor “Dünden hatırladığın başka bir şey yok mu? Hasta olduktan sonra neler olduğuyla ilgili hiçbir şey hatırlamıyor musun?” diye sordu.

“Ben de annemle babama tam bunu anlatıyordum, hiçbir şey hatırlamıyorum. Üzgünüm. Bana uyurgezer ya da onun gibi bir şey olduğumu söylediler. Ama ben hatırlamıyorum. Her neyse, gerçekten okula dönsem çok iyi olacak.”

Doktor gülümsedi.

“Sen oldukça güçlü ve cesaretli bir genç kızsın Scarlet. Eğitimine karşı takındığın tutuma hayran kaldım. Keşke bütün ergenler senin gibi olsa.” Doktor Scarlet’e göz kırptı. “Eğer senin için bir sakıncası yoksa birkaç dakika anne ve babanla konuşmak istiyorum. Ve evet, okula dönmemen için ben ortada hiçbir neden göremiyorum. Hemşirelerle konuşacağım ve seni çıkarmak için gerekli kâğıtları hazırlamaya başlayacağız.”

Scarlet “Evvet!” dedi, gözleri pırıl pırıl dik oturarak heyecanla yumruğunu sıktı.

Doktor, Caitlin ve Caleb’e döndü.

“İkinizle özel olarak görüşebilir miyim?”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Caitlin ve Caleb doktoru koridorda, büyük, apaydınlık odasına doğru takip ettiler, sabah güneşi pencerelerden içeriye süzülüyordu.

Doktor güven veren, buyurucu sesiyle “Lütfen, oturun,” dedi, onların arkasından kapıyı kaparken oturmaları için masanın önündeki iki sandalyeyi işaret etti.

Caitlin ve Caleb oturdu ve doktor da elindeki dosyasıyla masasının arkasına geçerek yerine oturdu. Gözlüğünü burnunun ucuna yerleştirdi, masasının üzerindeki bazı notlara baktı, ardından gözlüğünü çıkardı, dosyayı kapattı ve masanın kenarına itti. Ellerini karnının üzerinde kavuşturdu ve Caitlin ve Caleb’i incelerken sandalyesinde biraz geriye yaslandı. Caitlin onun varlığında huzur buldu ve işinde iyi olduğunu sezindi. Aynı zamanda Scarlet’e oldukça nazik davranması da hoşuna gitmişti.

Doktor “Kızımız iyi,” diye söze başladı. “Kesinlikle normal. Hayati değerleri normal ve zaten buraya geldiğinden de durumu aynıydı. Herhangi bir kriz, nöbet ya da epileptik rahatsızlık geçirmiş olduğuna dair bir işaret göstermiyor. Aynı zamanda herhangi bir nörolojik sorunu olduğuna dair bir belirti de yok. Onu çıplak bulduğunuz gerçeğini göz önüne alarak ayrıca cinsel açıdan herhangi bir sorun olup olmadığını anlamak için de muayene ettik- ve hiçbir şey bulunmadı. Ayrıca onun üzerinde bir yığın kan testi yaptık ve tamamı negatif çıktı. İçinizi ferah

tutabilirsiniz: kızınızın kesinlikle hiçbir sorunu yok.”

Caleb büyük bir rahatlamayla içini çekti.

“Teşekkür ederiz doktor,” dedi. “Bunları duymanın bizim için ne anlama geldiğini bilemezsiniz.”

Ama Caitlin için için hala titriyordu. O Caleb gibi rahatlayamamıştı. Eğer doktor ona Scarlet’in aslında sağlık açısından kötü bir durumunun olduğunu söylemiş olsaydı, mantığa aykırı olsa da kendini yine de daha iyi hissedecek ve rahatlayacaktı: en azından o zaman Scarlet’in neyi olduğunu tam olarak bilecek ve vampirlikle ilgili bütün düşünceleri zihninden uzaklaştırabilecekti.

Ama bunu duymak, Scarlet’in sağlık açısından hiçbir sorununun olmadığını duymak yalnızca Caitlin’in dehşet hissini derinleştirmekle kalmıştı.

Caitlin sesi titreyerek doktora “Peki o zaman olanları nasıl açıklıyorsunuz?” diye sordu.

Doktor döndü ve Caitlin’e baktı.

“Lütfen bana tam olarak ne *olduğunu* söyler misiniz? Ben yalnızca dosyadan okuduklarımı biliyorum: burada onun dün öğleden sonra ateşinin çıktığını yazıyor, okuldan eve gönderilmiş, evden koşarak çıkıp gitmiş ve siz onu bu sabah çimlerinizin üzerinde bulmuşsunuz. Başka bir şey var mı?”

Caitlin hemen araya girdi “Bundan daha fazlası var,” dedi, sesini duyurmaya kararlıydı. “Sadece evden koşup çıkmadı. O...” Caitlin duraksadı, söyleyeceğini nasıl cümleye döneceğini düşünmeye çalıştı. “O...dönüştü. Güç seviyesi- bunu açıklamak

çok zor. Kocam onu durdurmaya çalıştı ama Scarlet onu odanın karşı tarafına fırlattı. Beni de odanın karşı tarafına fırlattı. Ve hızı: onun arkasından gittik ama yakalayamadık. Bu normal bir “evden çıkıp koşmak” değildi. Ona bir şey oldu. Fiziksel bir şey.”

Doktor içini çekti.

“Bunun sizin için çok korkunç bir şey olduğunu anlıyorum,” dedi, “hangi ebeveyn olsa aynı şeyleri hissederd. Ama yeniden sizi temin ederim ki onun hiçbir şeyi yok. Zaman zaman bu tür olaylarla karşılaşılıyor, özellikle de ergenler arasında. Aslında, bunun için çok eski bir teşhis vardır: Dönüşüm Sendromu. Önceden ‘histeri’ olarak biliniyordu. Bu durumda bunun gibi krizler hastayı baskı altına alabilir ve hasta ani bir güç yükselmesi yaşayabilir, her zamanki halinin dışında bir şeyler yapabilir. Söz konusu durum saatlerce sürebilir ama ardından hasta genelde normale döner. Bu daha çok ergen kızlar arasında yaygındır. Bunun kesin nedenini kimse bilmiyor, ama bu durumun gelişmesine genelde bir stres faktörü sebep oluyor. Scarlet son günlerde bu olaya neden olacak herhangi bir stres yaşadı mı? Farklı bir şey? Her ne olursa?”

Caitlin yavaşça başını iki yana salladı, hala kendi düşündüklerinde kararlıydı.

“Scarlet’in hayatında her şey harikaydı. Bir önceki gece on altıncı yaş günüydü. Bizimle yeni erkek arkadaşını tanıştırdı. Genç bir kızın olabileceği kadar mutluydu. Hiç stresli bir hali yoktu.”

Doktor gülümsedi.

“Evet işte bu, sizin görebileceğiniz stresli bir hali yoktu-ya da yalnızca onun size gösterdiği kadarını görebiliyordunuz. Ama sanırım sorunuza kendiniz cevap verdiniz: sizinle yeni erkek arkadaşını tanıştırdığını söylediniz. Genç bir kızın gözünde bunun stresli olabileceğini düşünmüyor musunuz? Ebeveyn onayı? Bu kesinlikle gizli bir stres faktörünü yüzeye çıkarmış olabilir. Tabi on altı yaşına basmasından hiç bahsetmiyorum bile. Lise, akran baskısı, sınavlar, yaklaşmakta olan üniversite sınavları... Ortada sonsuz sayıda potansiyel stres faktörü var. Bazı durumlarda bunu neyin harekete geçirdiğini bilemeyiz. Scarlet’in kendi de bunu bilmiyor olabilir. Fakat önemli olan, burada kaygılanacak hiçbir şeyin söz konusu olmadığını bilmenizdir.”

Caitlin “Doktor Bey,” diyerek daha sert bir şekilde konuşmasına devam etti “bu yalnızca bir histeri krizi değildi ya da buna siz her ne diyorsanız. Ben size o odada bir şey olduğunu anlatıyorum. Doğüstü bir şey...”

Doktor, gözleri ardına kadar açılarak uzun uzun ve sert bir şekilde Caitlin’e baktı.

Caleb öne doğru eğilerek araya girdi.

“Özür dilerim doktor bey- sizin de anlayacağınız üzere eşim son zamanlarda çok stresli.”

Caitlin “Ben stresli *değilim*,” diyerek hemen araya girdi, fakat sesi oldukça fazla stresli çıkıyor ve kendi sözleri ile çelişiyordu. “Ben ne gördüğümü biliyorum. Doktor Bey, kızıma yardım etmenize ihtiyacım var. O normal değil. Ona bir şey

oldu. Değişiyor. Lütfen. Yapabileceğiniz bir şey olmalı. Onu götürebileceğimiz bir yer olmalı.”

Doktor sersemlemiş bir şekilde en az on saniye kadar Caitlin’e bakakaldı. Havada gergin bir sessizlik oldu.

Doktor “Bayan Paine,” diye yavaşça konuşmaya başladı “affınıza sığınarak profesyonel bir doktor olduğumu bir kez daha ifade etmek istiyorum. Ve tıbbi olarak kızınızın kesinlikle hiçbir şeyi yok. Aslında, bir dost olarak onun bugün okula gitmesini ve en kısa zamanda bütün bu olanları unutmamasını tavsiye ediyorum. Ve sizin düşüncelerinize gelince... küstahlık yapmak istemem ama acaba bu aralar görüştüğünüz herhangi biri var mı?”

Caitlin, ne demek istediğini anlamaya çalışarak boş gözlerle ona baktı.

“Son zamanlarda terapi alıyor musunuz Bayan Paine?”

Caitlin kızardı, sonunda ne demek istediğini anladı. Doktor, onun deli olduğunu düşünüyordu.

Caitlin ifadesiz bir ses tonuyla “Hayır,” diye cevap verdi.

Doktor yavaşça başını salladı.

“Tamam, bugün kızınız için geldiniz, kendiniz için değil, ama biraz sakinleştiğinizde müsaade ederseniz birini görmenizi şiddetle öneririm. Bunun faydası olabilir.”

Doktor uzandı, bir not kâğıdı aldı ve yazmaya başladı.

“Size çok iyi bir psikiyatristin adını yazıyorum. Dr. Halsted, benim de arkadaşımdır. Lütfen bunu değerlendirin. Hepimiz hayatta stresli zamanlardan geçeriz. Onun yardımını dokunabilir.”

Bunu söyledikten sonra, doktor birden ayağa kalktı ve kâğıdı

Caitlin'e uzattı. Caitlin ve Caleb de ayağa kalktılar ama Caitlin ayakta durarak kâğıda baktı, onu almayı kendine yediremiyordu. O deli değildi. Ne gördüğünü biliyordu.

Ve o kâğıdı kabul etmeyecekti.

Doktor beceriksiz bir şekilde kâğıdı uzatarak tuttu, o kadar uzun süre öyle kaldı ki elleri titremeye başladı ve sonunda Caleb uzandı ve kâğıdı onun elinden aldı.

“Teşekkürler doktor bey. Ve kızımıza yardım ettiğiniz için de teşekkürler.”

ALTINCI BÖLÜM

Caitlin and Caleb, hastane koridorunda birlikte yürüyerek bekleme salonuna doğru gittiler. Eşyalarını toplamak ve giyinmek için Scarlet'in birkaç dakikaya ihtiyacı vardı ve onlar da Scarlet'in mahremiyetine saygı göstererek yalnız hazırlanmasına müsaade ettiler. Caitlin, Scarlet'in hastaneden ne kadar hızlı taburcu olduğuna inanamıyordu: saat daha sabahın dokuzu olmadan buradan çıkmış olacaktı. Caitlin gerçekten Scarlet'in evde kalıp dinlenmesini istiyordu, ama Scarlet bugün okula gitmekte ısrar etti.

Her şey gerçeküstü gibi geliyordu. Daha birkaç saat önce Caitlin, Ruth tarafından uyandırılmıştı ve kızının yaşayıp yaşamadığını merak ediyordu. Şimdi ise saat sabahın dokuzu olmuştu, Scarlet görünüşte iyiydi ve okula gitmek için hazırlanıyordu. Caitlin, Scarlet normale döndüğü için heyecanlanması gerektiğini biliyordu, ama ona hiçbir şey normal gelmiyordu. İçten içe titriyor ve daha kötü şeylerin onları bekliyor olduğunu seziyordu.

Devasa bambu sürgünleri olan, camlardan içeriye güneş ışığının aktığı, ortada kocaman fokurdayan bir çeşmenin bulunduğu geniş, yüksek tavanlı ve camekânlı bekleme odasına girdiklerinde Caleb her zamanki mutluluğunu kavuşmuş gibi görünüyordu. Caitlin, onun bütün bunları geride bırakmaya kararlı olduğunu ve her şeyin normale döndüğünde ısrar

edeceğini sezebiliyordu. Ve bu Caitlin'i rahatsız ediyordu. Caleb sanki olağandışı hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

O devasa, boş avludan geçerlerken Caitlin sonunda "Demek bu kadar, öyle mi?" diye sordu, ayak sesleri mermer zeminde yankılanıyordu. "Şimdi gidip Scarlet'i okula bırakacağız ve hiçbir şey olmamış gibi davranacağız, öyle mi?"

Caitlin kavga etmek istemiyordu ama kendini de tutamıyordu. Bunu böylece bırakamazdı.

Caleb "Daha başka ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu. "Scarlet iyi olduğunu söyledi. Doktor onun iyi olduğunu söyledi. Hemşireler iyi olduğunu söyledi. Bütün testler iyi olduğunu gösteriyor. Eve gitmek istemiyor. Ve bunun için ben de onu suçlayamam. Okula gitmek isterken neden bütün gün odasında oturup yatakta uzansın ki?"

Caleb "Ve açıkçası," diye ekledi "sanırım okula gitmesi iyi bir fikir. Bence hayatına kaldığı yerden devam etmeli. Bence *hepimiz* bunu yapmalıyız." Caleb sanki Caitlin'e bir mesaj veriyormuş gibi ona garip bir şekilde baktı. "Onun nerede olduğunu ya da ona gerçekten ne olduğunu bilmeden geçirdiğimiz korkunç bir gün ve geceydi. Ama bize geri döndü. Önemli olan tek şey bu. Benim tek önem verdiğim bu. Ben bunları arkamızda bırakmak ve hayatımıza devam etmek istiyorum. Buna takılıp kalmak istemiyorum. Bunun Scarlet'e de bir yararının olacağını zannetmiyorum. Onun bir tür komplekse girip normal olup olmadığı konusunda endişelenmeye başlamasını istemiyorum. Ben, onun bize dönmüş olmasından

dolayı minnettirim, güvende ve sağlıklı ya bu yeter. Önemli olan tek şey bu, sence de öyle değil mi?”

Caleb durup Caitline’e dönünce, sabah güneşi Caleb’in kocaman kahverengi gözlerini aydınlattı; Caitlin o gözlerde umut, her şeyi göze alma ve her şeyin yeniden iyi olduğunu, bütün olanları arkalarında bırakacaklarını söylemesi için kendisine karşı bir yalvarma gördü.

Caitlin de bundan başka bir şey istemiyordu. O gözlere bakınca onların yalnızca mutlu olmasını istiyordu. Gerçekten tartışmak istemiyordu. Ama olanları kafasının içinde ne kadar gerilere atarsa atsın, başarılı olamıyordu. Kızının hayatı, sağlığı-geleceği- tehlikedeydi. Ve tabi insanlığın geleceği de. Ne kadar tatsız bir durum olursa olsun, Caitlin bunu çözmek zorunda olduğunu hissetti.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.